

EDITORIAL

Una dimissió que arriba tard i d'amagat

Jordi Alcobé ja no és ministre. Naturalment que cal pensar en el futur sense fer llenya de l'arbre caigut, però tampoc cal fer-li un homenatge o una reverència pel fet que hagi dimitit, com sembla que és la intenció d'alguns. Més que res perquè durant un temps va ser un ministre pluriocupat que incomplia la Llei del Govern. Va ser ell qui va agafar aquest camí, i ningú l'hi va obligar. Mentrestant, el líder de l'executiu, Antoni Martí, va escollir el dissabte al matí per anunciar-ne

la dimissió. Un dia, un horari i un format –d'urgència– buscats amb premeditació perquè el tràngol passés ràpid i amb el mínim impacte mediàtic possible. Una

EL GOVERN JA NO ES POT PERMETRE MÉS ERRORS

opció legítima però que diu molt de les maneres de fer d'aquest Govern. Perquè el que tothom esperava és que la dimis-

sió irrevocable arribés el mateix dia que el ja exministre va anunciar que havia fet feines per a BPA quan ja era membre de l'equip governamental. I Martí no hauria d'haver-lo mantingut més de vint dies en el càrrec si no era per trobar-li un relleu, però tampoc ha estat així. La dimissió arriba tard, d'amagat i quan jo no quedava una altra opció. Cal mirar endavant però no podem oblidar d'on venim per evitar nous errors. I aquest Govern no se'n pot permetre gaires més.